

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 3. Collatio loci cuiusdam è Phædro Platonis cum eiusdem loci
interpretatione Ciceroniana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Nam & serui minus indignè ferunt supplicia, quæ
ipsis sumuntur, si hoc modo cum eis agamus.

Collatio loci cuiusdam à Phædro Platonis cum eiusdem loci interpretatione Ciceroniana.

CAP. III.

NOBILEM illum Platonis è Phædro locum, ubi
animorum immortalitas necessaria ratione pro-
bari creditur, Cicero, ut notum est, & in libris De
Rep. & in primo Tusculanarum disputationum in-
terpretatus est. mihi autem hoc loco decretum est
cum Platonis verbis, Ciceronis interpretationem
quàm diligentissimè potero, contendere. puto enim
cùm apud vtrumque nonnulla haud satis emendate
legantur, ex hęc collatione aliquid emergurum. Plato
Πᾶσα ψυχὴ ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀκίνητον, ἀθάνατον. Ci-
cero, omissa propositione: *Nam quod semper mouetur
æternum est.* In quo illud obseruatione dignum putat
quod ἀθάνατος vertit æternum. quamuis enim Plato
animos non immortales modò faciebat, verùm etiam
æternos; neque quicquam apud philosophos immor-
tale sit, quod non sit etiam æternum: tamen hæc vo-
cabula vulgò distingui solent, cùm Cicero planè pro
eodem accipiat. Plato: τὸ δ' ἄλλο κινῆν, ἢ τὸ ἀκί-
νητον, πᾶσαν ἔχον κινήσεως, πᾶσαν ἔχει ζῶντος. Cicero
*Quod autem motum affert alicui, quòdque ipsum agitur
aliunde, quando finem habet motus, viuendi quoque finem
habeat necesse est.* Præclare omnino reddita hæc par-
ticularia videtur. cùm autem illa eiusdem verbi repetitio,
in Græca oratione nihil habet insuauitatis, in Latinis
sermone parùm elegans, neque satis dilucida fore vi-
deretur, varietate vitauit hoc incommodi: motum af-
ferre, dicens, pro mouere: & agitari, pro moueri. sed
illud

illud ἔχει, in quo colligendi vis inest, ita expressum est, ut nihil melius optari queat. Plato: μόνον δὴ τὸ αὐτὸ κινῆν, ἅτε ἐκ ἀπολείπον ἑαυτὸ, ἔποτε λήγῃ κινούμενον. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα κινεῖται, τὸτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως. Cicero: Solū igitur quod sese mouet, quia nunquam desinitur à se, nunquam ne moueri quidem desinit. quinetiam ceteris quae mouentur, hic fons, hoc principium est mouendi. In quibus illa praecipuè annotanda duco: ἅτε, commode verti, quia: & κινήσεως, mouendi. Plato: ἀρχὴ δ' ἀγέννητον. Cicero: Principij autem nulla est origo. eleganter. neque enim poterat vna voce dicere ἀγέννητον: cum ingentum sit ἔμφυτον. Plato: ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γινόμενον γίνεσθαι αὐτὴν δ' μὴδ' ἐξ ἑνός. Cicero: Nam ex principio oriuntur omnia, ipsum autem nulla ex re alia nasci potest. ἀνάγκη γίνεσθαι, dixit simpliciter, oriuntur. & illud, τὸ γινόμενον, omisit. Plato: εἰ γὰρ ἐκ τῆς ἀρχῆς γίνονται, ἐκ αὐτῆς ἀρχῆς γίνονται. Cicero: Nec enim esset id principium, quod gigneretur aliunde. videtur ergo apud Platonem legisse: εἰ γὰρ ἐκ τῆς ἀρχῆς γίνονται, ἐκ αὐτῆς ἀρχῆς γίνονται. quod mihi, ne quid dissimulem, verius videtur. Aristoteles quoque principiorum tres proprietates esse voluit: ut ne gignerentur ex aliis: ut ne ex se inuicem: & ut ex ipsis cetera gignerentur. Plato: ἐπειδὴ δ' ἀγέννητόν ἐστι, καὶ ἀδιάσπαστον αὐτὸ ἀνάγκη δ' ἀρχῆς γὰρ δὴ ἀπολομένως, ἔτε αὐτὴ ποτε ἐκ τῆς, ἔτε ἀλλὰ ἐξ ἑνός κινήσεως. εἴπερ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίνεσθαι. Cicero: Quod si nunquam oritur, ne occidit quidem nunquam. nam principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur: nec ex se aliud creabit. (in quibusdam libris legitur, recreabit.) siquidem necesse est, à principio oriri omnia. Plato: Οὕτω δὴ κινήσεως πᾶν ἀρχὴν, τὸ αὐτὸ κινουῦν. Cicero aliquanto liberiùs: Ita sit, ut motus principium ex eo sit, quod ipsum à se mouetur. Plato: τὸτο δ' ἔστ'

at. Mureti
ia. Lectiones
LIB
25

ἀπόλλυται, ἔτε γίνεσθαι δυνατὸν. Cicero: *Id autem ne
 nasci potest, nec mori.* legit igitur apud Platonem, ἡ
 γίνεσθαι, ἔτ' ἀπόλλυται. & sanè is ordo melior, & magis
 naturæ consentaneus videtur. Plato: ἢ πάντα τε ἐστὶν
 τὸν πᾶσάν τε γλῶσσι συμπιᾶσθαι ἐλπίαι, ἢ μὴ ποτε αὐτῶν ἐπι
 στῆναι ὄθεν κινηθῆναι γῆρας. Cicero: *Vel concidat omne
 celum, omnisq; natura, & consistat necesse est: nec
 ullam nanciscatur, qua, ut à primo, impulsa moueatur.*
 Qua in parte id primùm animaduertendum est, ut
 culam &, quæ in vulgatis Ciceronis libris non est
 in veteribus legi: & necessariam videri. Deinde
 cùm Plato dicat, πᾶσάν τε γλῶσσι: non est, ut opinor,
 dubitandum, quin apud Ciceronem legendum sit,
 non, *omnisq; natura, sed omnisq; terra.* In verbis autem
 Platonis delendum videtur illud secundum ἐλπίαι,
 quod neque Cicero agnoscit, & sententia repudiata.
 Postremò cùm in quibusdam Ciceronis libris vltima
 pars ita legatur, *Qua primo impulsu moueatur:* et
 cor, veterem scripturam à me representatam esse ne
 que dubitare me, quin ea vera sit. Auctoris autem red
 didit Cicero, *ut à primo.* Plato: εἰδανότι ἢ πᾶσάν
 τὸν ἑαυτῶ κινηθῆναι, ψυχῆς ἐστὶν τε ἢ λόγον τὸτο αὐτῶ
 τὸν λέγον, ἐκ αἰχμῆς. Cicero: *Cùm pateat igitur,
 aeternum id esse, quod à seipso moueatur* (in aliis libris,
 quod seipsum moueat) quis est, qui hanc naturam animam
 esse tributam neget? Cuius periodi posteriorem parte
 tem si Cicero ita legit, ut hodiè legitur (neque aliter
 legisse puto,) ne ille mirificus in ea conuertenda fuit.
 Hoc enim dicit Plato: si quis ita definiat animum, ut
 dicat animum esse id quod seipsum mouet, eam defini
 tionem numquam auctori suo inculturam pudore
 rem. nam ἐσίαν & λόγον, & paulo post φύσιν vocat id,
 quod Aristoteles τὸ τι λῶν ἐστίν. ea verò sententia quo
 modo

modo è Ciceronis verbis efficiatur, Deus aliquis viderit. Plato: πᾶν γὰρ σῶμα, ὃ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἀψυχὸν δὲ ἐνδθεν αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ, ἐμψυχον. ὡς πάντης ἕως ἄρτιας ψυχῆς. vbi non dubito quin legendum sit αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ. Cicero: Inanimatum est enim omne, quod pulsatur externo: quod autem animal est, (in quibusdam libris, Quod autem est animatum) id motu cietur interiore & suo. nam hac est propria natura anima (in quibusdam libris animi) atque vis. Inuertisse videtur Cicero ordinem τῆς περὶ τούτων, id est, fecisse, ἐξ ἐσποκειμένου κατηρημένου, ἢ ἀνάπαλιν. Plato: εἰ δὲ ἔστι τὸ τοῦ ὄντος ἔχον, καὶ αὐτὸ πᾶν τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινουῦν, ἢ ψυχῶν, ἐξ ἀνάγκης ἀκίνητον, ἢ ἀδύνατον ψυχὴν αὐτὴ εἶναι. Cicero: Quae si est vna ex omnibus quae sese moueat; neq. nata certè est, & aeterna est.

Correctus & explicatus locus Platonis

ex Apologia Socratis.

CAP. IIII.

QVOTIDIE magis intelligo, verum esse id quod semper existimaui: nullam esse mendam ita puillam, quam non permagni interfit, è veterum monumentis tolli, ac corrigi: neque vllum hominum genus magis prodesse studiis, quàm eos qui accurate & fideliter operam in illis purgandis emendandisque ponunt. vnus enim litterulae erratum interdum cas etiam eruditissimis hominibus offundit tenebras, vt, tanquam in illuni nocte errantes, quòuis potiùs perueniant, quàm quò volunt. quod & sæpe aliàs animaduerti, & nuper cùm Platoniam Socratis Apologiam euoluerem. in qua cùm alia peccata à Martino deprehendi, tum hoc, quòd nunc ostendere institui. nam cetera, est cur reiecta in aliud tempus vestim, ad ipsum igitur illius orationis finem ita legitur:

N 4

Τοσόδε

at. Microt...
ia Lektionen
LIB
25